

Besejlingen, vare højt forhavende. Snart hed det sig, at vi bare skulde sende „Hvidbjørnen“ derop, snart at det ikke gif an paa nogen Maade, saa skulde vi sende et Krigsskib derop, og saaledes vekslede det. Hvad er Meningen? Er det Meningen, at vi efter det ærede Medlems Opfattelse kunne besejle Østhyten, eller er det ikke Meningen? Nu er Forholdet det, at man — jeg siger det med Sikkerhed — ikke noget Sted har saa grundige Erfaringer om Besejlingsforholdene som netop ved Angmagssalik. Vi have Erfaringer med Hensyn til Storisens Vandringer fra Vesthyten, vi have Erfaringer fra den Ekspedition, som blev ledet af Kapitajn Holm, en Officer, der sidder inde med alle Forkundstaber til at gjøre alle de Jagtagelser, der høre til, og han har overvintret paa Angmagssalik, som det netop gælder om at besejle. Han har haft Tolk med sig, saa han har været i Stand til at tale med Grønlanderne der omkring. Han har faaet fuldstændig nøje og klar Besked om alting, og har fra Grønlanderne faaet samstemmende Udtalelser om, at Farvandet ud for Angmagssalik altid om Efteraaret er frit for Is. Disse Udtalelser komme fra disse Grønlandere, og de stemme ganske nøje med de Erfaringer, man har fra Vesthyten med Hensyn til Storisens Vandringer. Kan det tænkes, at der behøves mere for at prøve dette Forhold? Saa siger det ærede Medlem: Ja paa Vesthyten kunne vi sejle, for der have vi saa mange Betingelser for at kunne sejle sikkert. Men det er jo affratt det samme paa Østhyten. Vi have en Officersstand, der sidder inde med lang Erfaring for, hvorledes man sejler i Is, vi have et Kort over Farvandet ved Angmagssalik fra Kapitajn Holm med Hensyn til Besejlingen, vi have nøjagtige Opmaalinger af Kysten, og vi have overhovedet alle de Erfaringer, det gælder om. Hvad skulde der saa være i Vejen for at prøve det og for at gøre det i den sikre Tro, at det vil lykkes? Men det kom jo frem, saaledes som det ogsaa kom frem fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage), at Hovedsagen velegentlig er den, at man efter disse ærede Medlemmers Opfattelse staar over for Valget mellem to Bevillinger, enten en Bevilling til en Station paa Østhyten eller Bevillingen til en videnskabelig Ekspedition, og da de synes at foretrække det sidste, tale de ganske naturligt mod den første. Men saaledes er Forholdet jo ikke. Jeg beklager i høj Grad, at disse to Bevillinger ere fremkomne samme Aar. Det er ganske sikkert, at de ikke have mere med hinanden at gøre, end at de begge to indeholde Navnet Grønland, og jeg tror,

min høitærede Kollega (Goos) vil give mig Ret deri. Den sidste Bevilling, Bevillingen til en videnskabelig Ekspedition, skal jo slet ikke foretage Kystmaalinger eller Kystundersøgelser, men kun rent videnskabelige Undersøgelser, og kun i Davidsstrædet, saa det kan slet ikke nytte, at det ærede Medlem henviser til, at vi bare kunne vente et Par Aar, indtil denne Ekspedition kommer op og faar undersøgt Kysten. Den kommer der slet ikke og skal slet ikke komme der. Er det ikke rigtigt? (Ministerens for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jo!). Jeg imødegif ikke de Bemærkninger, det ærede Medlem ved anden Behandling fremkom med om Forholdene ved Grønland, fordi Tiden allerede den Gang var saa langt fremrykket, og fordi jeg derfor ligefrem generede mig ved at lægge for meget Beslag paa det høje Tings Tid om denne Sag. Jeg har senere læst hans Bemærkninger, og der standsede jeg ved, at han i sit Foredrag lige med et, efter at have skildret den Glendighed, der fulgte med et Handelssted — i Parentes bemærket er det lige sit imod de Erfaringer, man har fra Vesthyten — siger: og endelig kommer Brændevinen! Det overhørte jeg den Gang, ellers havde jeg ikke tiet til det. Det er altsaa et Medlem her i det danske Folketing, som kaster dette Ord Brændevin ud som en Behrejdelse mod den grønlandske Administration. Jeg skal dog fortælle, at da man i den tyfte Rigsdag forhandlede om Ordningen af Administrationen af Kolonierne i Afrika, var der et Medlem der nede, der rejste svære Anker mod Regeringen, fordi den solgte Brændevin, og der blev da henvist til, at man skulde se til, hvorledes Danmark styrede sine Kolonier paa Vesthyten af Grønland; der kendte man ikke noget til Brændevinen. Det er en ganske mærkelig Forstel, der saaledes er kommen mellem disse Udtalelser i den danske Rigsdag og i den tyfte Rigsdag. Det er i det hele taget, hvad jeg ogsaa havde Lejlighed til at sige forrige Gang, da jeg havde Ordet i denne Sag, ganske mærkeligt, at man baade i England, Frankrig og Tyskland kender adskilligt mere til de grønlandske Forhold, end her hjemme, ja endog saa mere, end det ærede Medlem fra Ribe Amts 2den Valgkreds kender til dem. Vi kende ikke nu til Brændevinshandel oppe paa Vesthyten, og den fandt heller ikke Sted i 1863—64. Det, som fandt Sted den Gang, var, at de danske beroppe raadede over Brændevinen og kunde udstænke den til Grønlanderne; de kunde altsaa forcære den bort til Grønlanderne. Endvidere fandt det Sted, at de Grønlan-